

CÔNG TÁC THIÊN NGUYỆN TẠI LỘ-ĐỨC

Mỗi cuộc hành hương đến Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức là khoảng thời gian tuyệt vời. Hai lối sống khác xa nhau như trời với đất. Từ nhà buồn tôi trở thành người thiện nguyện khiêng cáng các bệnh nhân. Chính Đức Tin Công Giáo thôi thúc tôi làm công tác này. Tôi thầm nghĩ: việc tôi quảng đại giúp đỡ anh chị em kém may mắn, chắc chắn sẽ đưa tôi đến gần THIÊN CHÚA hơn.

Tại Lộ-Đức, tôi làm bất cứ công việc nào người ta cần đến tôi, từ sáng sớm mở mắt thức dậy mãi cho đến chiều tối. Tôi đặc biệt tháp tùng các bệnh nhân tham dự sinh hoạt và nghi lễ tôn giáo diễn ra trong ngày. Đây là dịch vụ bé nhỏ và khiêm tốn. Thế nhưng, các tác động đơn sơ lại mang tầm vóc cao cả!

Khi chu đáo chăm sóc bệnh nhân với từng cử chỉ nhỏ nhặt nhất, tôi bỗng quên đi vấn đề của riêng tôi và của gia đình tôi. Các khó khăn của tôi chẳng thấm vào đâu khi so sánh với cái khổ to lớn của không biết bao nhiêu người khác. Đó là bài học quý báu nhất tôi rút ra từ công tác thiện nguyện tại Lộ-Đức. Thêm vào đó, đau khổ thể xác thì bạn có thể trông thấy và chạm đến được, nhưng đau khổ tinh thần - thường dấu ẩn bên trong - bạn đâu có thể đo lường được! Và các đau khổ tinh thần lại mệnh mông hơn các đau khổ thể xác rất nhiều.

Tôi không bao giờ quên câu chuyện đau thương tôi chứng kiến tại Hang Đá Đức Mẹ Lộ-Đức. Một thiếu nữ tàn tật không ngừng lập đi lập lại:

- Ai cũng có mẹ hết, còn con thì không!

Quả thật, đây là thiếu nữ tàn tật mà không ai muốn nhận làm con nuôi. Cô đứng trước Hang Đá giữa đám đông tín hữu hành hương, vừa khóc vừa nói lớn tiếng:

- Sao con không có mẹ? Sao con lại không được phép có một người mẹ? Sao mọi người lại bỏ rơi con? Sao cha mẹ con lại bỏ rơi con?

Đứng bên cạnh thiếu nữ tàn tật, có một phụ nữ. Bà cũng thuộc đoàn hành hương của thiếu nữ. Bà đứng im lặng-lặng tai nghe và theo dõi mọi cử chỉ của thiếu nữ tàn tật.

Sau cuộc hành hương lần ấy, bà hỏi thăm chi tiết về cuộc đời cô thiếu nữ. Bà tạo cơ hội gặp gỡ và làm quen. Sau cùng, bà quyết định nhận cô thiếu nữ tàn tật làm con. Hiện nay cô thiếu nữ tàn tật sống với mẹ nuôi.

Sau mỗi cuộc hành hương, tôi trở lại lăn xả vào công ăn việc làm, nhưng tôi sống cuộc đời buôn bán thường nhật với chiều kích khác. Tôi đem ra thực hành những kinh nghiệm quý báu tôi rút được từ Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức. Tôi không tìm cách vơ-vét, kiếm cho có thật nhiều tiền, nhưng tôi chú ý đến cuộc sống thiêng liêng ngay ở đời này, và cuộc sống vĩnh cửu ở đời sau trên thiên quốc.

Đó là chứng từ của ông Emmanuele Trancalini, sống tại thủ đô Roma. Tiếp theo là cô Anna Maria sống tại Grottammare (Trung Ý). Cô Anna Maria tàn tật từ bẩm sinh và phải ngồi xe lăn. Cô được tổ chức UNITALSI bảo trợ nên hàng năm tham dự cuộc hành hương Lộ-Đức. Cô Anna Maria nói.

Mỗi lần đến Lộ-Đức con tìm gặp lại chính mình và cuộc đối thoại thân tình với Đức Chúa GIÊSU và với Đức Mẹ MARIA, Hiền Mẫu Thiên Quốc dấu ái của con. Đối với con, con không cảm thấy đau khổ nhiều lắm với nỗi bất hạnh của con. Trái lại con cảm thấy mình được ưu đãi hơn những người tàn tật khác. Lý do chính dễ hiểu có lẽ vì con bị tàn tật từ lúc chào đời. Do đó con chả có gì để mất-mát, không có gì để nhung-nhờ, để hồi-tưởng và để tiếc-nuối dĩ vãng!

Con chỉ có cuộc sống duy nhất của người tàn tật ngồi xe lăn! Tất cả những gì con thủ đắc cho đến ngày hôm nay đều là hồng ân. Con không có gì phải than khóc, trái lại, tâm lòng con tràn đầy niềm tri ân chân thành. Bởi lẽ, nhờ tàn tật, con đạt đến cuộc sống thật thân tình với Đức Chúa GIÊSU. Ngài đã nhập thể làm người, mặc lấy xác phàm giống như con. Nghĩ thế nên con luôn sống trong an bình thanh thản. Chính Chúa để cho con chào đời tàn tật. Chúa có chương trình của Chúa và con cúi đầu chấp nhận thánh ý Chúa. Muôn đời con cảm tạ hồng ân bao la của Chúa.

Tại Trung Tâm Thánh Mẫu Lộ-Đức con không bao giờ xin Đức Mẹ chữa con lành bệnh. Con chỉ xin cho người khác, cho người thân yêu nhất của con. Con đặc biệt xin ơn hoá cải nội tâm. Đối với con, các phép lạ trên bình diện thiêng liêng thì quan trọng gấp ngàn lần các phép lạ thể xác. Và con có thể nói, một phép lạ tinh thần đã thật sự xảy ra cho anh ruột của con.

Anh con đã trở về với Giáo Hội Công Giáo, sống đạo đàng hoàng. Anh con làm hòa với vợ - sau khi 2 người ly thân 2 lần - và xây dựng lại mái ấm gia đình cùng với đứa con trai. Thật là niềm vui tràn trề cho gia đình chúng con, đặc biệt cho đứa con trai của anh chị. Nó thật đau khổ khi chứng kiến cảnh cha mẹ sống chia lìa mỗi người một nơi. Con vô cùng sung sướng khi thấy gia đình anh chị tái sum họp. Con đã xin trở lại Lộ-Đức để tạ ơn Đức Mẹ.

Đối với con, đau khổ tinh thần lớn lao nhất là khi một người không biết diễn tả, không van xin điều gì hết. Đây là một hình thức ích kỷ. Bởi lẽ mỗi người chúng ta đều cần đến người khác. Con có thể cho đi một cái gì đó cũng như có thể nhận lãnh rất nhiều. Đó là cuộc sống tương trợ có đi có lại.

Nguyện ước sâu xa nhất của con là lời cầu: xin Chúa cho con luôn được tiến trên con đường ngay thẳng, không bao giờ lạc xa cuộc sống công chính. Mặc dầu ngồi ghế lăn làm bằng sắt vững chắc, con vẫn có thể đi lạc đường. Không, con không muốn lạc xa đường lối Chúa. Con muốn sống theo mọi giáo huấn của Chúa và sống đẹp lòng Chúa. Bấy nhiêu đó đủ cho con rồi.

("Fraternità" n.5, Ottobre 2005, trang 6-7).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt